

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa "P.(...)" Spółki Akcyjnej w likwidacji w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta J.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2008 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w J. z dnia 26 marca
2008 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód określił wartość przedmiotu sporu na kwotę 13 329,88 zł, stanowiącą różnicę między zaproponowaną nową wysokością opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste (17 439 zł), a dotychczasową wysokością opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste (4 109,12 zł). Kwotę tę, zaokrągloną do 13 330 zł, wymienił także w apelacji jako wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego, a po oddaleniu apelacji - w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 26 marca odrzucił skargę kasacyjną powoda wyjaśniając, że w sprawach o prawa majątkowe skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu powód kwestionuje zasadność odrzucenia skargi kasacyjnej. Jego argumentacja nawiązuje do poglądów wyrażonych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II CKN 281/97 (OSNC 1998, nr 4, poz. 65) oraz postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2007 r., I CZ 10/07 (LEX nr 308857).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok z dnia 29 października 1997 r., II CKN 281/97, zapadł na tle stanu prawnego już nieobowiązującego. Według art. 393 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 1996 r. do 30 czerwca 2000 r., ograniczenie dopuszczalności kasacji ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (niższą niż pięć tysięcy złotych) dotyczyło spraw o świadczenie, a więc nie było aktualne w stosunku do spraw o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości, ponieważ sprawy te nie są sprawami o świadczenie.

Według obecnie obowiązującego art. 398² § 1 k.p.c., ograniczenie dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (niższą niż pięćdziesiąt tysięcy złotych) odnosi się do spraw o prawa majątkowe, sprawy zaś o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości są niewątpliwie sprawami o prawa majątkowe, a zatem podlegającymi ograniczeniu przewidzianemu w art. 398² § 1 k.p.c.

Z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 października nie można więc wyciągać wniosków na użytek obecnie obowiązującego stanu prawnego.

Sąd Okręgowy prawidłowo także uznał za wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego podaną przez powoda w skardze kasacyjnej kwotę zbieżną z wartością przedmiotu sporu i wartością przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego – równą różnicy między zaproponowaną nową wysokością opłaty rocznej, a dotychczasową wysokością opłaty rocznej. Ujmując najogólniej, wartością przedmiotu sporu jest wartość interesu majątkowego, którego ochrony prawnej dochodzi powód, a wartością przedmiotu zaskarżenia - wartość interesu majątkowego, który strona ma w zaskarżeniu wyroku. Jeżeli powód, wnosząc sprzeciw od orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego (por. art. 80 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603), domaga się – tak jak w niniejszej sprawie - ustalenia, że podwyższenie opłaty rocznej jest nieuzasadnione, nie budzi wątpliwości, że wartość interesu majątkowego, którego ochrony prawnej dochodzi powód, czyli wartość przedmiotu sporu, równa jest właśnie – tak jak się

przyjmuje w utrwalonej praktyce sądowej - różnicy między zaproponowaną nową wysokością opłaty rocznej, a dotychczasową wysokością opłaty rocznej. Konsekwentnie, kwota odpowiadająca tej różnicy musi być uznana za wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego, gdy żądanie powoda, wynikające z wniesionego sprzeciwu od orzeczenia kolegium, nie zostało przez sąd pierwszej instancji uwzględnione, oraz za wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego, gdy nie została uwzględniona również apelacja powoda. Wyrażony w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2007 r., I CZ 10/07, pogląd, zdający się uznawać w poruszanych sprawach za wartość przedmiotu sporu i wartość zaskarżenia całą nową ustaloną przez sąd wysokość opłaty rocznej oraz sugerujący pobieranie w tych sprawach od pozwu opłaty tymczasowej, oparty jest na błędnym założeniu, przypisującym doniosłość w zakresie określenia w tych sprawach wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia konstytutywnemu charakterowi wydawanych w nich wyroków.

Ponadto gdyby nawet podzielić pogląd wyrażony w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2007 r., I CZ 10/07, wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego obliczona zgodnie z tym poglądem wynosiłaby tylko 17 439 zł, a więc nadal mniej niż wymaga art. 398² § 1 k.p.c.

Niezależnie od tego należy pamiętać, że zgodnie z art. 26 k.p.c., wartość przedmiotu sporu po ustaleniu w myśl 25 k.p.c. nie podlega ponownemu badaniu, a wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego w zasadzie nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu (art. 368 § 2 k.p.c.), zaś wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego – od wartości przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).